



IN PACE IN DIPSUM



DORMIAM ET QUIESCAM

XVII. ÉVF. 1916. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYVÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. 1

YIRGO IPSUM, QUEM GENU



IT DEUM ADORAVIT.

ORIETUR IUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM



ET EXURTUR NIVUM ALTARIA

PLORABUNT SACERDOTES



PARCE POPILO TUO.

QUI FRUMENTUM



ELECTORUM CONSERVASTI

ECCAE AGNUS DEI



CUJUS NON SUM DIGNUS

QUI FRUMENTUM



CUJUS NON SUM DIGNUS

Központi oltáregyesületi érem.



*Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda.
Budapest IX., Üllői-ut 77.*

Egy darab ára háborús fémből	0.90 korona.
« « « oxidált kivitelben	2.80 «

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167-34.

ÖRÖKMONDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Wéber Pál*: A mi jóbarátunk. — *Csányi E. Medárd*: Vissza várak! — *Homor Imre*: Ne feledkezzél meg. — *Kozelka Jenő*: Salve Regina. — *Pauli Mariska*: Szüret. — *Lovich Ilonka*: Áldozás előtt. — *Horváth Rezső*: Pour le Mérite — Pour le Démerite. — *Reviczky Aladár*: Tegyük a misszióért. — *Márk Margit*: Mikor elvitték őket. — *Dr. Schügerl Gyula*: A békéért. — Jézus igazi kedvelőinek jámbor egyesülete. — *Gáspár János*: Muszkák nyomában. — *Irodalom*: Szűz szent Zita élete. — A Zászlónk diáknaptára. — *Oltáregyleti élet*. — *Kimutatás*.

A mi jóbarátunk

A KÖZMONDÁS szerint is az igazi jóbarát nemcsak örömben, boldogságban mutatja ki hűségét, hanem a szükségben, a veszélyben is. És ha kérdezem, hogy hol találok ilyen jóbarátra, akinél mindenkor hűséget tapasztalok, egy a felelet: ez a jóbarát elsősorban az Úr Jézus. Ő az Oltáriszentségben állandóan közöttünk van, csak hogy mindig velünk lehessen. Kész eltérni megvetetést, megcsúfoltatást, de szeretete mindig nagyobb, mint az emberek hálátlansága. Igazi jóbarátja az embereknek. Nemrég is, amikor az oroszok bukovinai nagy offenzívájukkal előre nyomultak, az emberek nagyobb tömege tartott a templom felé, mint annakelőtte. A veszély mindig kijózanítólag hat és csak a bajban ismeri meg az ember, kik az ő jóbarátai. Nem vígságban, mulatozásban, hanem újból az imádságban szereztünk és találtunk megnyugvást. S míg a biztonság idején oly unalmasaknak tünnek föl a percek, a veszélyben és bajban oly boldogan, oly lelkesedéssel és buzgósággal térdeltünk negyedórákon keresztül a tabernakulum előtt. Éreztük, hogy a legjobb és leg-hatalmasabb jóbarátunkkal vagyunk szemben, ki szívesen veszi, fogadja kéréseinket és irgalmasan meghallgatja könyörgésünket.

És mily nagy szeretettel fogad bennünket az Úr Jézus! A megfeddésnek még csak látszata is száműzve. Amikor a veszélyek, csapások, bizonytalanságok kízó súlya alatt bűnbánó lélekkel az Úr Jézust az Oltáriszentségben fölkeressük, úgy vagyunk, mint a tékozló fiú. Feddés helyett kegyes fogadtatásban részesülünk, pironogatás helyett békecsókot kapunk. Hogy is lehetne ez másképen annál az Úr Jézusnál, aki szent Szívének szeretetéből nem zárt ki senkit: még igazságtalan bírait, kegyetlen gyilkosait sem. Megbocsát a bűnbánó latornak és halálos kínjai

között is szeretettel imádkozik ellenségeiért: Atyám, bocsáss meg nekik! Ilyen a mi jóbarátunk az Oltáriszentségben is. Jövünk és elhozzuk Neki bánatunkat, fájdalomunkat, ügyünket-bajunkat. Ő nem szól, de érezzük, hogy Szive számunkra is nyitva. S amikor letérdelünk Előtte és lelkiismeretünk megszólal az isteni nagy szeretet kopogtatására: vádlói leszünk önmagunknak, belátjuk tévedéseinket, hibáinkat, mulasztásainkat s érezzük, hogy mindazt bizony megérdemeltük, ami velünk történt, ami bennünket ért. Az önvádolásra megkönnyebbül szívünk és most már bizalmasan tudjuk előadni kérésünket. Bizalmasan, mert érezzük, tudjuk, hiszszük, hogy a legjobb barát szive dobog itt az oltáron érettünk. Amikor a román határszéli községeinkben a nép egy-két óra alatt összekapkodta, amit tudott és sietett a menekülő-vonat után, a nagy zürzavar és kapkodás dacára is voltak sokan, kik nem feledkeztek meg a legjobb barátról és mindenüktől elszakadva e jóbarátnak áldásáért esedeztek. Megnyílt a templomajtó, a kesergő hontalanok az oltár elé borultak, sírás között búcsut vettek templomuktól, hol oly sokszor osztozkodtak a legjobb barát: az édes Üdvözítő örömeiben és bánatában. És az Úr megnyugtatta őket: búcsut vesztek a templomtól, de nem tőlem, Én mindenkor veletek maradok, Én vagyok a ti legjobb barátotok. Menekülttől tudom, ki a menekülés sok minden fájdalmát elszenvedte, mily megnyugtató számára, hogy utolsó búcsuszava falujától a község templomában: az Úr Jézus előtt történt. Végtelen a mi jóbarátunk szeretete.

De nemcsak nemzeti, vagy családi veszedelem, katasztrófa idején érezzük, tapasztaljuk azt, hogy legjobb és leghűségesebb barátunk az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus, hanem az egyes ember életében is. Ez főleg a betegségre áll. Betegség idején, amikor a baj az embert ágyhoz köti, amikor a rövid látogatások elmúltával olyan lassan mulnak a percek, amikor oly mélységesen borul reánk az egyedüllét, — a hívő embernek legnagyobb vigasztalása nem annyira a megnyugtató, szíves szavak, mint inkább az, hogy most betegségében igazán rátalált legjobb barátjára, aki nem más, mint a köztünk jelenlevő, kenyér színében rejtőző Üdvözítő. Aki még nem volt komolyan beteg, aki még nem élte át, mit tesz az: esetleg egy-két nap múlva búcsut mondani mindennek, ami e világon van, annak talán hangzatos szó, pusztá frázis a mi állításunk. De, aki már hosszabban beteg volt és betegségét az Úr legszentebb akarataként fogadta, az tudja, hogy betegsége még jobban fölnyitotta a lelki-szemeit, hogy sokkal könnyebben és sokkal mélyebben tudott behatolni az Oltáriszentség titkaiba, amikor lelkének jegyesével betegágyán a szent-áldozásban többször egyesülhetett. A betegség irtózatos valami egy vallástalan családban, míg a háznak megszentelése az istenfélő családoknál.

Ó! ha naplót vezetünk volna, hogy a hadikórházakban a betegágyon hány ember talált ismét legjobb barátjára: az Úr Jézusra! Nemrégén egy kicserélt oroszországi zászlósnkkal beszélgettem. Sok mindenről szó esett: háborúról, megsebesülésről, hadifogságról, idegenek nemtörődömségéről stb.... S egyszerre egy megható pillanat következett. Azt mondtam zászlósnunknak, hogy az ő legjobb barátja szeretné őt meglátogatni, aki aggódo szeretettel akkor is gondját viselte, amikor messze idegenben ellenséges emberek között volt.

— Hogy-hogy? Hát ki legyen az én legjobb barátom? — kérdezte.

— Az Úr Jézus — feleltem.

Való történet, hogy a szemében megjelenő nagy könnyesepp bizonyította, hogy igazat mondok. Leírni nem tudom, mily megindulással fogadta lelkébe másnap az ő legjobb barátját. Utána rövidesen hősi és boldog halállal váltotta meg a Jóbarát nagy szenvedéseitől.

Nem egy, ezer és ezer esetben tanultuk meg az Úr Jézusnak hűségét megismerni és tapasztalni. A kenyér színe alá rejtette magát, hogy soha ne féljünk Hozzá közeledni, hanem mindenkor bizalommal keressük föl szeretete szentségében. Az egyszerű külsőbe rejtett jelenléte is csak baráti hűségének magyarázata. Elrejti magát, hogy ne lássuk fájalmát, szomorúságát, bánatát, melyet lanyhaságunkkal Neki okozunk. Elrejti örömét is, ha buzgóságunkat látja, de csak azért, hogy el ne bizuk magunkat és a hiúság, öntetszelgés meg ne kísértsen bennünket. Szépen mondja szent Bernát: elrejti istenségét, elrejti emberségét, hogy csak a szeretet lássék. Valóban itt csak az igazi, hűséges jóbarát szeretetét látjuk, tapasztaljuk, érezzük. Ő valóban osztozik örömlünkben, de bánatunkban is. Nincs oly csekély jó és szép, mellyel örömet nem szerezne szent Szívének és legyen bármily kicsiny szenvedésünk, bánatunk, szeretete mindig együtt érez velünk. Becsüljük azért meg az Úr Jézus baráti szeretetét az Oltáriszentségben és legyünk szívből hálásak iránta. Ne csak a veszély, szenvedés, bánat vezessen minket oltárához; ne csak akkor hivatkozzunk jóbaráti hűségére, amikor bajban vagyunk; hanem hasson át bennünket a szent meggyőződés, hogy szeretetből irántunk van jelen oltárainkon, hogy a szentáldozás is szeretetének legfőlségebb megnyilatkozása s azért baráti hűségét háláljuk meg azzal, hogy: mindenkor, jó és rossz napokban, napsugaras és viharos órákban egyaránt Hozzá ragaszkodunk, őt szeretjük, tiszteljük, Neki mondjuk el elsősorban örömlünket, bánatunkat, egy szóval olyan szeretettel vegyük körül, mint akiről tudjuk, hogy a mi legjobb barátunk.

Dr. Wéber Pál.

Vissza várlak!...

Irtta: Csányi E. Medárd O. M. C.

CSAK NÉZEM a tabernakulumot. És a lelkem belekapcsolódik az Istenségbe. Haza talált... Itten szebb az élet, ragyogóbb a napsugár és testvériesebbek a lelkek. Úgy érzem, itt van a lélek hazája. Közel az Istenséghez... máshol nem lehet.

Aztán beletekintek az emberek szemébe. Valamit kiolvasok belőle. Leolvasom arcukról a nyomor, fájdalom, kétség, reménytelenség fotográfáját. Szörnyűséges kép valamennyi. És eszembe jut, hogy ezek mind... «hontalan lelkek».

Istenem! mily kétségbeejtő az ő hazátlanságuk.

Vajjon lesz-e ezeknek valamikor visszatérésük? Mert hogy jönnek-mennek, kelnek, sietnek — azt látom. Hogy sírnak, panaszkodniak, jaj-veszékélnek, keseregnek — azt hallom. Hogy egymást megnyugtadni tudják — azt kétlem. De hogy Krisztus nélkül nyugalmat sohasem találnak — azt tudom.

Nincsenek ők a krisztusi világban, hát hol akarnak akkor nyugalmat találni?

Nyugtalan a lelkük, boldogtalan a tekintetük, üres, hideg nekik az egész világ; azért mondom, hogy... «hazátlanak».

Ti szegény, hazátlan lelkek, ne csüggedjetek! Jöjjetek ide, a krisztusi világba. Jöjjetek ide, nálunk minden szeretetről beszél. Vessétek le azt a gyűrött, kopottas ruhát, hiszen nem lehet ilyen a ti öltözetetek. Fehér ruhában járnak itt a lelkek s ha Krisztuséi lesztek, ez lesz a jeletek.

Ne mondjátok azt, hogy «már mindennek vége». A mi Istenünk meg tud bocsátani. Könnyes szemekkel jöjjetek elébe s majd meglássátok, hogy Ő hogy szeret.

Jöjjetek ide a Király elé! Öntudattal nézzetek feléje, a multat elfeledve, nézzetek szemébe. Karoljátok át és soha többé meg ne bántásátok Őt.

Azután hallgassatok a szavára. Kövessétek a tekintetét! Látjátok-e, mint néz végig a világon? Látjátok-e mint néz végig annyi boldogtalan lelken, szülőn, gyermekén, családon?

Gyönyörű szemébe könny, jóságos arcára fájdalom szökik. Nézzetek reá:... Ez a mi Istenünk. Figyeljétek a szavára és csodálkozzatok. Halljátok, mit mond? Csak ennyit:... «Vissza várlak!»



A nagy világ kígyúnyol titeket
Örök lemondás bátor hősei!

Én megcsodállak és alig merek
Magasságtokra föltekinteni.

NE FELEDKEZZÉL MEG...*

Ne feledkezzél meg szegény magyarokról
Hjazánk Pátronája,
Cekints kegyes szemmel a küzdő karokra,
Bús Magyarországra!
Cekints a szívekbe, nézz oltáraidra
S akik ott zokognak,
Hallgasd meg imájuk, szerezz békeséget
Szegény magyaroknak!

Szent Szívemben mindig volt hely a számunkra,
Éreztük is sokszor,
Hmikor felettünk az eget borultak,
Eszallogott az ostor...
Mikor a töröknek igáját vonszoltuk,
Reményünk Te voltál:
«Boldogasszony Anyánk, nagyinségben élünk»...
Zokogott a zsolnár.

Megint jött a felleg, viharos villámok
Hullanak belőle;
Megint magyar vér foly a csaták mezőjén
S hallik az «Előre!»
Megint olvasóddal, érmeddel, Neveddel
Mennek a halálba...
Látod jól az égből, könyörögj hát értünk
Hjazánk Pátronája!

Ne feledkezzél meg szegény magyarokról,
Könyörögj miértünk;
Hözvegyek, árvák, a bús elhagyottak
Könnyeivel kérünk.
Szent Fiad Szívében egy szavadra nyílik
Irgalom virága
S áldást hint a bűnét bűnbánóan valló
Bús Magyarországra!
Homor Imre.

☆☆☆
☆☆☆
☆☆☆
Salve Regina!
☆☆☆
☆☆☆
☆☆☆

HBÓDENI tó lágú habjai csókolgatták a kies szigetet, melyen a nagy-hirű reichenauai kolostor állott már századokkal ezelőtt, még a nagy népvándorlás előtt. A szép vidék és a kolostor csendje sok kiváló lelket hívott e magányba, hogy kiemelkedve a mindennapi életből, föl-emelkedjék oda, hol egyedül talál nyugodalmat boldogság után sóvárgó szívünk. Előkelő családok sarjai előtt is megnyílt e kolostor ajtaja, de mikor becsukódott utánuk s utoljára nyikorgott a nagykapu zárja — megszűntek a világ gyermekei lenni s legfeljebb egy híres mű megjelenéséből tudta meg a világ, hogy ez, vagy az a nemes ifjú is a tökéletesség útjára lépett.

Kopogtatás zavarja meg a jó Testvért munkájában. Megszokta már, hogy munkáját tiszter is letegye, tiszter is felvegye. Talán beteghez kérnek lelkiatyát, vagy kételyében keres vigasztalást a kopogtató? — tűnődik magában a Testvér.

Nyikorog a kulcs. A jó Testvér elcsodálkozik. Beteg ifjút hoznak, ki a kolostor főnökéhez óhajt eljutni.

— Mit óhajt jó fiam? — kérdi résztvevőleg a főnök, mikor látja a kezére-lábára béna, nyomorék ifjút.

— Tökéletességre akarok jutni. Szerzetbe óhajtok lépni. Kérem felvételemet — mondja gróf Wolferád, Veringen urának fia.

* Zenéjét szerezte ifj. Buchner Antal, az esztergomi főszékesegyház karnagya.

A főnök gondolkodik. Az ifjú látja, hogy reménye nem teljesül oly hirtelen, de bizalma nem hagyja el s újra megismétli kérését.

— De fiam, gondolja meg, hogy beteg — igyekszik lebeszélni a főnök.

— A betegség nem lehet akadálya a tökéletességnek, sőt tövis között nyílik a rózsza — mondja a meggyőződés hangján az ifjú.

A főnök meghatva az okos és bizalmas feleletől, megkedvelte az ifjút, keblére ölelte s kimondotta a boldogító «igen»-t.

Egy ifjú mögött ismét bezárult a világ kapuja, hogy megnyílják az ég ajtaja. A szerzet új lakója megismerkedett környezetével s lebilincselő kedvességével mindnyájuk szeretetét megnyerte. Szüksége is volt a szeretetre, mert önmagában tehetetlen volt s mindenben mások segítségére szorult. Társai pedig örültek, ha valamiben segítségére lehettek s valóságos verseny indult meg a szeretetgyakorlatokban, melyeknek központja Hermannus Contractus — az új testvér volt, ki testi fogyatkozásai mellett feltűnő haladást tett a szellemiekben. Tanácsért ő hozzá küldtek mindenkit. A kételkedőket ő nyugtatta meg. Aki vele beszélt, megvigasztalt szívvel, felvilágosított értelemmel távozott tőle. A krónikás szerint nemcsak korának kiváló hittudósa volt, hanem művelte a földrajzot, csillagászatot, bölcséletet s kitűnő történetíró volt. De nevét még sem ez tette híressé!

Betegsége annyira elhatalmasodott rajta, hogy mindenben mások segítségére szorult. De ha a természet mostohán is bánt vele s testi tulajdonságokban nagyon szűkmarkú volt vele szemben, azért az Ég nem feledkezett meg róla. Ahol nagy a baj, ott legközelebb az Isten segítése. A *testi* szenvedésekért bőven kárpótolta őt az Isten *lelki* tulajdonságokkal. Mikor talán legnagyobb volt a fájdalma s tehetetlenül feküdt betegágyán, akkor szólalt meg Ielkének hárfája, lelke felszállt az Örökkévalónak trónja elé s ott megihletve, ajkai csodás dalt rebegtek. A dal az emberiség sóhaja s érzelmeinek örök kifejezője.

Hallga-hallga ezt a szép zenét. Nem is földi ének-dal volt ez, hanem angyali költészet:



Salve Regina, mater misericordiae; vita, dulcedo et spes nostra, salve. Ad te clamamus exsules filii Hevae. Ade te suspiramus gementes et flentes in hac lacrimarum valle. Eja ergo, advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte. Et Jesum, benedictum fructum ventris tui, nobis post hoc exsilium ostende.

Üdvözlégy mennyország Királynéja! irgalmasság Anyja, élet, édeség, reménység, üdvözlégy! Hozzád kiáltunk Évának számkivetett fiai. Sírva és zokogva hozzád sóhajtunk e siralom völgyéből. Azért szószólónk fordítsd ránk irgalmas szemeidet. És Jézust, a te méhednek áldott gyümölcsét, nekünk ez élet után mutasd meg.

Az isteni Mester magaköré gyűjti hiveit, körülöleli egyházát és táplálja, erősíti a saját szent Teste és Vére által. Naponként a templomok ezreinek oltárára száll le és feláldozza magát mennyei Atyjának a kenyér és a bor külső színe alatt. De nemcsak feláldozza, hanem az emberek százezreinek nyújtja Önmagát lelki eledelül. Mindennap megteríti az asztalt a Mester és szeretettel hívogat a lakomára. «Jöjjetek Hozzám mindnyájan, kik fáradtok és terhelve vagytok és Én megenyhítlek titeket. A testemet adom ételül s a véretem adom italul. Vegyétek és egyétek, mert az Én testem valóban étel és az Én vérem valóban ital. Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az Ő vérét — nem lesz élet tibennetek. Aki pedig eszi az Én testemet és issza az Én véretem — annak örök élete vagyon és Én feltámasztom őt az utolsó napon.» Ha magunkhoz vesszük Őt és egyesülünk Vele, akkor úgy kapcsolódunk vele össze, mint a tő és a venyige. Amilyen a fa, olyan a gyümölcse, amilyen a tő, olyan a venyige. Ha a tő erős, a venyige is ellentáll a veszedelmeknek, ha a tő férges, elpusztul a venyige is. A mi szőlőtőnk Jézus, a legnagyobb Tökéletesség, minden erénynek mélységes tengere. Méltó magunkhoz vétele által belénk oltja az erénynek minden csiráját és átalakítja szívünket, lelkünket egyaránt. Hasonlók leszünk azokhoz a venyigékhez, melyeket jó tőbe oltottak. A venyige erek útján, mi a gyakori szentáldozás útján szívjuk magunkba az éltető, tápláló nedveket, az Isten kegyelmét. Különbség csak az, hogy a venyige öntudatlanul fejlődik, mi pedig öntudatosan. Nekünk szabad akaratunk van, amelynek segítségével közeledhetünk, vagy távolodhatunk Krisztustól. Vigyázzunk, Jézus kopogtat szívünk ajtaján, de hogy beeresszük-e, az a mi dolgunk. Az Úr szeret köztünk lenni, kéri is a bebocsájtást, de nem követeli. Ha mi kérjük — szívesen jön és isteni Szíve minden jóságát hozza, mert oly nagyon szeretett bennünket, hogy keresztet vett a vállára, szentséges vérével végigöntözte a Golgotha bércét csak azért, hogy hajtása, a keresztény venyige ne legyen gyöngé, ne legyen férges és jó gyümölcsöt hozzon, mert amelyik fa jó gyümölcsöt nem hoz, kivágatták és tüzre vették.

A nap már nyugovóban és én meditálva a szőlőtőről és szőlővesszőről megyek hazafelé. A templomban harangoznak. Az öröklámpa imbolygó fénye halvány sugarakban esik az oltárra. Kint őszi szél muzsikál, idebenn pedig esti áldásra szól az orgona. Imádkozom. Az egyik zászlón aranyhímzésű szőlőfürt és kehely ragyog és az oltárról mintha azt hallanám: «Ez az Én vérem, mely értetek és sokakért kiöntatik a bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre».

Pauli Mariska.


 ÁLDOZÁS ELŐTT
 

Készítsétek elő a palotát,
Fényben ragyogjon minden ablaka,
Egyen dicső, arannyal ékesített,
Mint a királyok örvendő laka,
Mert hisz jön a Jegyes.

Ácsoljátok a diadalkaput,
Uasakarattal üssétek a lát,
Millió zászló messze üdvözölje,
Harsogó himnusz szóljon ideát,
Ha majd jön a Jegyes.

Temesvár, 1916. jún. 14.

Lágyan zenélve nyíljék minden ajtó,
Fény sugárok táncot lejtessenek,
Szárnyát suhintva hogyha beröppül majd
Hábkönnnyű, hőszién kis angyalsereg —
Mögöttük a Jegyes...

Ó, meg ne rendülj, Ielkem palotája,
Ó, el ne némulj, himnuszosok ajka,
Ó boldogságtól — szívem — ne szakadj szét,
Fénylő fejét üdvözletemre hajtva
Belépett a Jegyes!

Lovich Ilonka.

ooo

Pour le Mérite — Pour le Démerite.

1. Most, mikor a fronton is és a front mögött is hősköltevénybe való nagy tettek és hősök támadnak, császárok, királyok pazar kézzel honorálják a hazának tett szolgálatokat és koszorúzzák meg az érdemeket. Uton, útfélen látni most hősokeket csillogó érmekkel, érdemkeresztekkel.

A názárethi Jézus is királynak mondotta magát és amit most királyok és császárok cselekszenek, azt Jézus is cselekedte és földön jártában pazar kézzel osztott kitüntetéseket.

Mikor Caesareában Simon őt Istenfiának vallotta, Jézus Simonnak hitét azzal jutalmazta, hogy nevét Simonról Péterre változtatta, miáttal Simont nemesi előnévvel, nemesi predikátummal dekorálta.

Elismerésének nyilvánításával, ha szabad azt mondanunk: Signum laudis-szal tüntette ki Pétert, midőn őt boldognak mondotta, Nathanaelt, midőn őt igaz izraelitának nevezte, a kafarnaumi századost, midőn az ő hitének nagyságát dicsérte, mondván: Nem találtam ennyi hitet Izraelben; és elismerésének superlativusával tüntette ki keresztelő Jánost, midőn az ő vaskövetkezetességét, szigorú erkölceit és aszketikus életmódját magasztalta.

Másokat ismét kegyelmes látogatásával tüntetett ki Jézus. Ezzel tisztelte meg Zacheust, Jairust, Nikodémust, Kafarnaumban Péternek, Bethániában Lázárnak házát és ahová elment, ott kegyelem áradt és élet támadt.

Ismét másokat az ő barátságával és szeretetével ajándékozott meg. A palesztinai gyermekek ölébe hajthatták fejüket és ő megsimogatta selymes fürteiket és bársonyos arcocskájukat és megszentelte ártatlanságukat. János tanítvány az utolsó vacsorán keblére nyugtathatta fejét és az ő keblén pihenhetett. Barátjai közé számítja az evangélium bethániai Lázárt, «quem diligebat Jesus». Szerette őt Jézus, mondja felőle az evangélista. Tanítványait anyai gyöngédséggel «fiacskáim»-nak nevezte. «Már nem mondlak titeket szolgálóknak, hanem barátainknak», mondotta nekik az utolsó vacsorán.

2. Földön jártában számunkra is tartogatott Jézus kitüntetések. Midőn elérkeztek utolsó órái és elköltötte az utolsó vacsorát, e vacsorán alapította az Oltáriszentséget, melyet nem csupán közvetlen környezetének, minisztériumának, hanem mindenkinek szánt, mondván: Vegyétek és egyétek! Igyatok ebből *mindnyájan*.

E kitüntetés rangban, méltóságban és előkelőségben meghalad minden kitüntetést, melyet Jézus földön jártában osztogatott és fölülmul minden számítást és minden fantáziát. Mondhatnánk «Pour le Mérite»-nek e kitüntetést, ha tekintjük annak fölülmulhatatlan nagyságát és «Pour le Démerite»-nek, ha tekintjük abszolút érdemtelen és méltatlan voltunkat.

Nagy kitüntetések természetéhez tartozik, hogy velük *évi upanage* jár. E kitüntetéssel, melyet Jézus hagyott, nem évi járadék, hanem *örök élet* jár. Örök életük vagyon, mondotta Jézus és én életre keltem őket az utolsó napon... E kitüntetésnek elnyeréséhez nem kellene nagy tettek, nagy heroizmus, az életnek vakmerő kockára tévése, hanem csak «*menyegzős ruha*» kell, mint Krisztus mondotta mélyértelmű parabolájában, melyet a királyi emberről mondott. Erre alludál Jézus a tékozló fiúról mondott parabolában is, melyben a tékozló fiú leteszi rongyait és csak miután menyegzős ruhába öltözik, foglal helyet a lakomán.

Ez a *conditio, sine qua non!* Sine qua non sum dignus! E menyegzős ruhába öltözve azonban, e fehér tógában, homlokomon a kegyelem napjával mehetek akár mindennap a menyegzős asztalhoz és térdre ereszkedhetem Krisztus előtt, mondván: Felség! Nagy dolgokat nem cselekedtem; életemet érted kockára nem tettem, véretem érted nem ontottam! De szereltek Téged és Érted és Veled akarok élni. Tűzzed hát mellemre a kitüntetést, mit számomra rendeltél és tűzzed mindennap, hogy életem legyen és szeretetedben meg ne fogyatkozzam.

Horváth Rezső.



Tegyük a misszióért!

Női lélek természetében fekszik, hogy az életszükségleteket megérzi, meleg szeretettel igyekszik azokon segíteni, mert a résztvevő szeretet mintegy kényszeríti őt a nyomorban és bajban az irgalmasság testi-lelki cselekedeteinek gyakorlására.

Akár a családban, akár a társadalomban van baj, szenvedés vagy valami szükséglet, a finom női lélek az, mely gyengéd szeretettel iparkodik a bajt megszüntetni, a szenvedést gondos ápolással enyhíteni, a szükségleteket beszerezni.

Láttuk ezt a készséget, ösztönt, erényt, szenvedélyt, hősiességet kórházainkban sebesült katonáink ápolásában, gyermekotthonokban, a kisdedekkel való foglalkozásban s mindenütt, ahol vigaszt, szeretetet kellett hinteni, ott voltak a mi áldott szívű anyáink, testvéreink, női rokonaink. S ha a női lélek természetében van a jóság erénye, annál inkább van a magyar nők lelkében. A háború fáklyája ezt is megvilágította, eddig is tudtuk, de most mindenki megtudhatta.

Van most az anyaszentegyháznak is egy nagy baja. Missziói visszajelődnek a háború alatt, sok helyen megszűnnek, mert ezer és ezer misszionáriust hívtak be katonai szolgálatra. Ezer és ezer missziótelep nélküli lelképásztort és nincs senki, ki nekik az Isten igéjét hirdetné, bűneik alól feloldozná, az Élet kenyerét nyujtaná, ki őket megvigasztalná, ki a hitujoncokat megkeresztelné. Szomorú állapot.

A magyar női szívek bizonyára megértik és méltányolják e helyzetet. Főleg akik az Oltáriszentség tisztelői, Oltáregyesület tagjai, gyakori áldozók, fogják nagy megértéssel és szeretettel felkarolni ez ügyet, hisz itt is az eucharisztikus Úr Jézus érdekeiről van szó.

A missziókat a háború alatt is kell segíyezni. Nem szabad azzal a kifogással élni, hogy most egyéb szükségletekre kell a pénz.

Nagyszerű példát adnak erre a németek, kik a haza iránti kötelességeiket épúgy teljesítik, mint felkarolják Krisztus Egyházának érdekeit. Lássunk a sok közül egy-két példát.*

Egy német asszony elküldte meghalt édes anyjának értékes gyűrűjét egy misszióháznak, hogy abból egy misszionárius kelyhét aranyoztassák meg.

Egy egyszerű, szegény munkásasszony 100 márkát adott a missziók céljaira. Sokat olvasott a misszionáriusok szenvedéseiről, nélkülözéseiről. Ez nem hagyja őt nyugodni. Kisebb áldozatokat hoz és magától meg-

* Die Kath. Missionen. 1915—16. Nr. 5.

tagad sok fölösleges dolgot. Így egy alkalommal nem vett magának új ruhát, gondolva magában, hogy a régit kitisztítja, átalakítja és pár hónapig az is jó lesz.

«Itt küldök 40 koronát — írja egy anya, kinek egyik fia a fronton van — azon kéréssel, hogy azt a külföldi missziók céljaira fordítsa, hogy egy haladókló gyermeket rajta kiválthassanak és megkereszteljenek s így a harctéren levő fiamra Isten áldását kiesdekeljem».

«Kérem, írja be négy hónapos gyermekemet a «Jézus Szent Gyermekegének Művébe». A jó Isten hozzám mindig végtelen jó volt s én is akarok érte valamit tenni. Mindennap kérem őt, hogy gyermekem misszionárius lehessen».

«Az ide mellékelt 25 márkát szent Antalnak ígértem a missziók céljaira, ha a vonaton felejtett csomagomat visszkapom. Három óra mulva ez meg is történt».

Egy nagyon szegény asszony küldött egy márkát. Azt írja, hogy érzi az Úr kezét. Egyik fia nem talál munkát, a másik lecsett a kocsiról s vállát összezúzta, férje nagy beteg s munkaképtelen, de az Úrnak is meg kell adni a maga részét.

Egy cseléd karácsonyi ajándékkép egy aranyat kapott, rögtön elküldte a missziókra. Egy másik leány egy fiatal protestáns megtérésért küld egy összeget a missziókra. A megtérés után mindkettő háladásból új összeget küld a misszionáriusoknak. Egy könyvkereskedő néhány márkát küld és azt írja, hogy ezt megtakarította az utazáson, mert gyalog járt a boltba. Egy munkásnő alamizsnát ígér a missziókra, ha munkát kap. Néhány nap mulva egész heti keresetét — mint hálájának jelét — küldi a missziókra.

Nem ritkaság, hogy a munkásnők egész kis egyletfélét létesítenek maguk között, hogy így is segívezzék a missziókat. Minden héten — mikor a bérüket kikapják — néhány pfenniget a misszióperselybe dobnak. Mások egyházi ruhákat készítenek és egy meghatározott missziótemplomról, annak ruhafelszereléséről állandóan gondoskodnak.

Egy szegény varrónő 120 márkát adományozott egy néger kispap kiképezésére.

Két nő 2500 márkát tett le alapítvány gyanánt, hogy kamataiból egy néger papot lehessen nevelni. S ha ez megtörténik, akkor a tőkét egy missziókápolnára kell fordítani.

Egy anya elvesztette fiát. Ellenséges földön van eltemetve és ismeretlen sírban nyugszik. Koszorú helyett szent miséket küld a misszió céljaira.

Egy atya, ki nagybeteg és gyermeke lelki üdve miatt aggódik, egy kelyhet ajándékoz a misszióknak, hogy ez az ajándék kegyelemforrás legyen leánya számára.

Egy derék anyának egyetlen fia háborúba megy. Ez a fiú pap akart lenni. Az édesanyának egyetlen öröme volt ama vágya, hogy fiának első miséjén jelen lehessen. Isten másképp határozott. A fiú, mint katona, hősi halált halt a dicsőség mezején. A jó asszony vigasztalhatatlan. De a jó Isten megadja neki a gondolatot, melyben vigasztalását lelheti. Egy missziós növendékpapot adoptál és fölneveltetí, hogy fia helyett ő legyen az Úr szolgálója. Most arra kéri az Istent, hogy fogadott fia első miséjén jelen lehessen.

Azt mondja a közmondás, hogy a szavak elröpülnek — a példák vonzanak.

Adj a Isten, hogy e néhány példa minél több követőre találjon.

Reviczky Aladár.

Mikor elvitték őket...

DEGSZÓLALTAK még egyszer, utoljára. Hangjuk hasonlított ahhoz az Isten hozzádhoz, melyet pár év előtt és azóta is sokszor kiáltottak a távozó hősök itthonmaradt szeretteik felé. Búcsuszavuk belemarkolt a szívekbe. Siettünk a templom felé, hogy még egyszer lássuk és búcsut vegyünk azoktól a szentelt hősöktől, melyeknek szavára oly sokszor emeltük Istenhez szívünket. Hogyha megvirradt, vagy megesteledett, az ő szavukra vetettünk keresztet s térdeltünk le Ave Máriára, vagy siettünk az Isten házába. Hogyha bánat dúlta vergődő szívünket, az ő szavuk mintha azt mondogta volna: Ide siessetek a templom szentélyébe, itt szeretettel vár benneteket a szentségi Jézus; ha fáradoztok és terhelve vagytok, hozzá menjete és ő megenyhít titeket. És ha eljött az élet alkonya, ki tudná megmondani, az ő édesen síró szavuk hány lelket kísért az örök Biró elé. Azért, mikor búcsuzni kellett tőlük, mikor itt hagytak bennünket, hogy elmenjenek oda, hol már oly sok hős elvérzett, hogy részt vegyenek ők is az Isten nagy missziójában, hol már nem emberi hangok prédikálnak, hanem az ágyúk bömbölése hirdeti az Isten igazságosságát, könnyek szöktek a szemünkbe, nehéz szívvel, könnyes szemmel kísértük el a mi felkoszorúzott, kedves hőseinket.

Azok a lepergő könnyek nem jelentettek csüggedést, zúgolódást, hanem erős reményt, mely azt akarta mondani: Menjete, ti kedves harangok! a ti hangjaitok eddig békét és áldást árasztottak a szívekbe; menjete és a ti szentelt ércetekből készült ágyúkkal vívják ki a mi hőseink a végső győzelmet. Nem fogunk elfeledni titeket soha. Szívünkben ott cseng még édes hangotok és ahányszor reátok emlékszünk,

imára kulcsoljuk kezeinket, hogy mielőbb térhessetek hozzánk vissza. Tudjuk, hogy akkor még szebben fogtok hozzánk szólni, beszéltek nekünk az Isten igazságosságáról és végtelen irgalmáról.

Azóta üres a torony, az itthon maradt harang mintha átérezte volna az elválás fájalmát. Néha, ha megkondul, hangja bánatosan zokog, mint az édesanyát sirató árva gyermeké. Mikor megszólal, elmerengve gondolunk vissza arra a boldog időre, mikor még nyugodtan, zavartalanul gyönyörködhattünk a harangok méla kongásában. És úgy fáj a szívünk és ilyenkor átérezzük újra és újra e szomorú idők keserveit. De ekkor eszünkbe jutnak azok a családok, hol hozzá voltak szokva a szerető édes apának, vagy a jó testvérnek hangjához, de most ezt is nélkülözniök kell, mert az a szerető apa, vagy jó testvér valahol messze, idegen földön szenved, vagy talán nyugszik a hideg hant alatt. És az itthon maradt haragnak szavára összekulcsoljuk kezeinket és imádkozunk: Legyen meg Atyánk, mindenben a Te szent akaratod.

Vasvár.

Márk Margit.

A békéért!

ÖSZENTSÉGE, XV. Benedek pápa szándéka szerint járunk el, ha minden tőlünk telhetőt megteszünk a várva-várt, az óhajta-óhajtott békéért. Eddig felülről mondták meg, mit kell tennünk a béke érdekében. XV. Benedek ő szentsége és a püspökök tömeges szentáldozásokat, szentségimádásokat, litániákat, önsanyargatásokat rendeltek el. Itt az ideje, hogy egyszer mi, hívők kezdjünk ilyen üdvös mozgalmat. Hála legyen a jó Istennek, anyaszentegyházunknak sok olyan kipróbált eszköz áll rendelkezésére, amellyel az isteni Igazságot kiengesztelhetjük. Kipróbált eszközök: a legm. Oltáriszentség imádása, a szentáldozás, a szentolvasó, a litániák, kilencedek, a böjt, egyéb imádságok és önmegtartóztatások. Intézzünk mindezekkel kombinált ostromot az isteni harag kiengesztelésére! Ne feledjük el egy pillanatra sem, hogy elsősorban kiengesztelésről van szó. Ki kell engesztelnünk a jó Istent a múltban elkövetett, az isteni haragot durván kihívó bűnökért és förtelmekért! Engesztelést kell nyujtanunk azon szerencsétlen testvéreink eljárásáért, akik még a világháború borzalmi között sem szünek meg, megfelelkezve önmagukról, Istent megbántani.

Ezért ajánljuk, hogy mától fogva a béke elnyeréséért:

1. minden katolikus család imádkozza el mindennap együttesen a

szent olvasót, vagy legalább a lorettói litániát; ahol nem lehet együttesen, tegye mindenki külön-külön;

2. mindenki járuljon a szentségekhez, amikor csak teheti; minden szentáldozás után és minden vasárnapon — akár megáldozott, akár nem — mondja el mindenki Jézus szent Szívének litániáját, vagy három Miatyánkot a legsz. Szívhez;

3. a háborúval együttjáró böjttölési kényszert és egyéb kellemetlenségeket fogadja el mindenki örömmel és ajánlja fel a legsz. Szívnek elégtételül és kiengesztelésül; ugyanezen célból még önkényes böjtöt és önmegtágadást is vegyen magára, aki ahogyan teheti; arra, aki nagyobb áldozatra szeretne vállalkozni, az a kötelesség vár, hogy előbb lelkiatyjával beszélje meg az ügyét.

Tegyen, aki mit tehet! Hadd szálljon mireánk mielőbb az Isten békéje!

Dr. Schügerl Gyula.

Jézus igazi kedvelőinek jámbor egyesülete.*

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB Oltáriszentség mindennapi látogatása (ha csak egy pillanatra is) a mi vidékünkön honosodott meg először. Ez volt a hely, ahonnan az isteni szeretet tüze egyre tovább terjedt s kicsiny szikrából hatalmas lánggá fejlődött. A legszentebbnek ebből a gyakori látogatásából táplálkozó buzgóság különböző vallásos egyesületeket hozott létre.

Fölbredt a lelkekben a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete, elterjedt a tömeges és mindennapi szentáldozás szép szokása és sok más ájtatosság, melynek célja az Oltáriszentség tisztelése.

Új lépést tesz most ezen a téren a legméltóságosabb Oltáriszentség mindennapi látogatásának egyesülete, midőn az egyházi hatóságok helyeslésétől és áldásától kísérve az Eucharistia tiszteletének egy új művét ajánlja minden keresztény hívő figyelmébe, mely méltán nevezhető a többiek koronájának és ez: *Jézus igazi kedvelőinek jámbor egyesülete.*

Szent Teréziát a legmélyebb fájdalom töltötte el az emberek-

* E közleményt alábbi kérelemre tesszük közzé: Die Zeitung der täglichen Besuchung des allerheiligsten Altarsakramentes bittet die löbl. Redaktion, diesen sehr interessanten Artikel zum Wohle der Seelen und zur Ehre des göttl. Heilandes publizieren zu wollen.

Zara, den 18/II. 1916.

Pater Hugolinus Didan,
Direktor der »Euchar. Zeitung« »Euh. Glasnik«
und der Täggl. Besuchung des Allerheil.

Muszkák nyomában

AVONAT befutott az üvegházba s nemsokára csak úgy ontotta a sok népet. Asszonyok, gyerekek, szegények, gazdagok, cifrák és egyszerűek. Istenem, most oly szépen megférnek egymás mellett. Mindenki egy lett és mindenki részvételt van egymás iránt.

— Menekültek.

Meglazult szép Magyarország gyöngysora s hatalmas kár tétetett a drága kincsen.

Sokan mindenüket ott hagyták, sokan csak a legfontosabbakat vihették el s milyen nehéz lehetett a válás! Amihez szinte hozzá nőtt a lelkük, amit ősapáiktól ereklyeként bírtak, azt most ott kellett hagyniok. S mindezt miért?...

És ekkor, amint ezt a drága népet így inségben láttam, lelkem elé idéztem egy régi drága emléket; az is hasonló volt ehhez. S ha ennyire szárnalmas nem is volt, mégis elég arra, hogy azt is mélyen megőrizzem emlékezetemben.

Mintha előttem állna egy kedves, fehéredni kezdő ember, még tisztán látom okos, kifejező szemét és szeméből kicsordulni a könnyeket, melyet földúlt tűzhelyéért ontott, még hallom el-elröppenő sóhaját, amikor megsiratta az elmúlt napokat. De nemcsak bánatot árult el, hanem bizalmat is és olykor hálásan vetett egy pillantást az égre.

Megkérdeztem, honnan jön, mit fájlal annyira, vagy mi az, amire olyan nagyon gondol?

Ő előbb szép, fehér haját kissé félreigazítja, bajúszát kétfelé simítja, valamit mondogat magának s aztán beszélni kezd.

— Úgy volt az. Megeseit a kár. Betört a muszka. Hej de sokan voltak, a magyar pedig mintha már nem győzte volna. Biz' nem egy könnyen megy ki az ember fejéből az, ami akkor történt. Megszenvedte ember, állat egyformán.

Hideg volt. Az eső egy hete szakadt, nem volt kilátás, hogy elálljon. Pedig, hogy kellett volna a szép idő. Az utak sárosak, lúcsosak voltak, a szekér meg benmaradt a sárban. az ember lába is odatapadt a röghöz és nem tudott sietni. De a muszkák, hej a muszkák azért csak jöttek. Mintha őket nem bántotta volna a tenger sok sár.

Keserves világ volt. Kongtak a vészharangok, az emberek meg riadtan kapták, amit kedvesnek tartottak.

Estére jött a parancsolat. A magyar sereg visszatért a faluba. Kitért a támadás elől.

Hej, úgy elszorult az emberek szíve. Az asszonyok még sírtak is. A gyerekek sem maradtak mögöttük, sőt még jobban kiabáltak.

Sötét este lett s nem volt szabad világot gyújtani. És a sötétség még félelmetesebben hatott az emberekre. Nyomasztó párák ereszkedtek a földre s fekete lepellel takarták el a kilátást.

Mégis ott a távolban, néhány lépésnyire (mert ily időben az is messzeség) piros fény lobogott halványan, titokzatosan, mintha az elrejtett csillagokat pótolta volna.

Az út mentén, a fészület előtt egy mécses égett.

— Hej emberek, ne hátráljatok meg, nem látjátok a keresztet?

— Azért emeltük mindnyájan, hogy most elhagyjuk? Hát nem segített meg bennünket, ha valamit kértünk? Ha mi elhagyjuk, ő se segít.

És az emberek nem törődtek a hideggel, a sárral, az esővel, odamentek a fészület elé és szívük mélyéből könyörögtek:

— Ó irgalmas, a te fájdalmas kereszted előtt leborulva, hozzád sóhajtuk panaszunk.

És az emberek egész éjjel ott imádkoztak és nem hallatszott semmi zaj. Mintha az Isten meghallgatta volna imájukat.

De éjjel felé riadót fújtak. Zaj támadt. A dübörgés, mozgás, láрма pedig oly kísértetiesen hallatszott.

— Emberek, meneküljétek! Vissza ne térjétek házaitekba, ti, kik most itt vagytok, csak magatokra gondoljatok, mert eljött az óra, a halál órája!

És megindult a föld. Kavarodás támadt, puskalövések hangzottak, mely nem szűnt meg, inkább fokozódott és egyre közelebb-közelebb jött. A ködöt még sűrűbbé tette a füst.

Az út megtelt menekülőkkel.

A faluban a sötétség, a hirtelen támadás mind akadályozta a sereget a védelemben.

— Visszavonulás!

A csapat már hátrálni kezdett.

A sötétben egyre pislogott a mécses.

És most egy ember kiállt a sorból.

— Hadnagy úr, várjunk egy kicsit. Nem oly nagy a veszedelem.

A hadnagy elámult, a szava is elállt, a szive hevesebben dobogott. Mert szinte őrzöngött a fájdalomtól, hogy így harc nélkül kell annyi falut átadni.

— Beszélj, beszélj, ne gyötörj soká!

A legény nem váratott soká. Kezével a piros fény felé mutatott, amely nyugodtan csillogott a különös időben.

— Hadnagy úr! Nézzen arra, látja azt a vörös fényt?

A hadnagy már előbb is észrevette, hát csak könnyen ráhagyta.

IRODALOM

Szűz szent Zita élete. Irta: *Riedl Kázmér S. J.* Ó Eminenciájának, dr. Csernoch János bíboros érsek, hercegprimásnak különös áldásával. Kapható a «Szív» kiadóhivatalában Budapest, VIII., Mikszáth: Kálmán-tér 3. szám. Ára 50 fillér. A bevétel a Budapesten építendő Segítő Boldogasszony-templom javára lesz fordítva. A cselédek részére alig lehet alkalmasabb ajándékot találni, mint ezen kis füzetkét. Lelki tökéletesedésüket nagyban fogja előmozdítani a kedves szentnek, Zitának élettörténete, ki egész életét künn a világban, cselédsorban, tehát nehéz munkában töltötte. A cselédek, kik hasonló sorban élnek, saját jószántukból szerezzék meg ezt a könyvecskét s meg fogják belőle tanulni, hogyan lehet a napi munkát, még a legegyszerűbb és legalantasabb munkát is megnemesíteni és megszentelni. Tömeges terjesztésre is alkalmas e munka, különösen a munkás és földműves nép között s új eszközül is fog szolgálni a sürgős cselédkérdés megoldására. A főtisztelendő plébános uraktól ajánlott viszontelárusítók 10% kedvezményben részesülnek.

A Zászlónk diáknaplója az 1916—17. iskolai évre. A *Zászlónk* diáknaplója VI. évfolyama is nagy tudással és meleg szívvel kidolgozott kötete a magyar diákenciklopédiának. Tudományos cikkek, tréfás történetek, komoly gondolatok között ott melegít egy nagy szív: az, amelynek sugárzó erejét a *Zászlónk* olvasói eddig is érezték. A nagyobb cikkek közül kiemelendő a «Vegyten dióhéjban», «Ki a szerencsés ember?», «Hogyan készül a térkép?», «Három hadvezéri portré», «A világháború második esztendeje», «Hogyan készíthetünk Volt- és Ampère-mérőket?», «Házi színpad felállítása». Ezekon kívül tréfás képek, adomák, szívnyemésítő történelmi apróságok, versek tarkítják a 240 oldalas kötetet, mely a *Zászlónk* előfizetőinek 1-10 K, a *Zászlónkkal* együtt 4-10 K. Könyvkereskedőknél rendelve 1-50 K-ba kerül. Megrendelhető a *Zászlónk* kiadóhivatalában: Budapest, VII., Damjanich-utca 50. szám alatt.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Budapesti Országos Központ. Október havában az Örökimádástemplomban minden este 1/4 órakor rózsafüzér ájtatosság lesz.

Október 5-én † Trautwein Jánosért,

a budapesti központi Oltáregyesület alapító igazgatójéért szentmise mondatik.

Október 8-án, mint a hónap 11-ik vasárnapján reggel 8 órakor szent-

mise közös szentáldozással, d. u. $\frac{1}{46}$ óraker szentbeszéd és ünnepies áldás.

A bíbornok-hercegprímás rendelete értelmében október 8-án szentségimádás a békéért.

Október 9-én az Oltáregyesület választmánya ülést tart.

Október 16-án terjesztőnöi ülés.

Október 22-én, a templomok felszentelésének ünnepén d. e. 9 óraker nagymise, d. u. $\frac{1}{46}$ óraker szentbeszéd és ünnepies áldás.

A kongregációs összejövetelek a szokott órákban és sorrendben októberben kezdődnek.

*

Munkaórák. Diákkorában egy iskolai óra lapján olvasta Bossuet e mondatot: *Transeunt et imputantur* — *Elsuhannak és beszámíttatnak* — és e mondat mély benyomást tett a kis francia diákra.

Most október elején, midőn az Oltáregyesület ismét megnyitja munkaóráit, e hír fölé sietünk oda-tűzni e mélyértelmű, szellemes aforizmat: *Transeunt et imputantur*. *Elszállnak sebes szárnyon az órák, életünk órái és beszámíttatnak!* Komoly és nagysúlyú igazság ez, amiről elfeledkeztek az evangéliumi balga szüzek és nem látván el lámpásukat olajjal, a mennyekzöbe be nem léphettek. *Nescio vos!* — mondotta nekik a vőlegény és kezét az előrelátó szüzeknek nyújtotta. Ez öt szüzek elégendő olajat vettek lámpásaikba és a vőlegény által elfogadtattak. Mi ez, ha nem analógiája annak, amit Jézus az ítélet napján fog tenni, midőn egy megsemmisítő gesztussal

elutasítja a balga sereget, amely a számadás napján olaj nélkül: a szeretet cselekedetei nélkül fog szükkölni és utólérhetetlen szeretetreméltósággal öleli keblére az ő barátait, mondván: *Jöjjetek és birjátok az én országomat! Ti, mikor éheztem, ennem adtatok, mikor szomjaztam, ajkamhoz vizet nyújtottatok, mikor fáztam, betakartatok engem!*

Az Oltáregyesület ezt a szeretetszolgálatot tűzte ki célnak: *betakarnt a szegény Jézust és ékessé tenni az ő hajlékait.* E szeretetszolgálatra az Oltáregyesület minden tagjának szolgáljon buzdítás és impulzus gyanánt Jézusnak hálája: *fáztam és betakartatok engem!*

A háború most három feladatot rótt az Oltáregyesület vállaira. Egyik a kárpáti falvak templomainak ellátása egyházi szerelvényekkel. Másik a m. kir. honvédség ellátása tábori oltárkazettákkal. A harmadik az Oltáregyesületi hadikórház ellátása kórházi szerelvényekkel. Az Oltáregyesületi munkaév kezdetén e hazafias jellegű és háromszor szent oltáregyesületi munkára az evangéliumi szőlősgazdának invitatóriumával serkentjük az Oltáregyesület tagjait: *Ite in vineam meam! Menjetek az én szőlőmbe és aratásomba!*

A szokásos munkaórák október elején kezdődnek. Az Oltáregyesület munkaterme hétköznapokon következő beosztással lesz nyitva: hétfőn a Virgo Reparatrix Kongregáció I. csoportja; kedden a Virgo Reparatrix Kongregáció II. csoportja; szerdán a Fájdalmas Szűz Kongre-

gációja; csütörtökön a szent Angyalok Kongregációja; a pénteki munkaórán az Oltáregyesület és a Keresztény Anyák Kongregációja. Ezen munkaórák alatt konferenciák fognak tartatni és pedig minden hónap első hétfőjén, második és negyedik keddjén, harmadik szerdáján és minden péntekjén.

*

Liszt ostyasütéshez. A budapesti országos központi Oltáregyesület, hogy segítségére legyen a lelkeskedő papságnak és módot nyújtson arra, hogy az ostyasütéshez szükséges tiszta búzaliszthez jussanak, engedélyt eszközölt ki búzaliszt beszerzésére. E lisztet a keresztény szövetkezetek központja (Budapest, IX., Bakáts-tér 1. sz.) bocsátja áruba. Megrendelések oda intézendők.

*

Házi ünnep az Oltáregyesület hadikórházában. A budapesti országos központi Oltáregyesület Üllői-út 77. számú házát 1914. augusztusában nagy áldozatokkal hadikórháznak rendezte be. Az oltáregyesületi hadikórház 1914. évi szeptember 3-án nyílt meg és immár tiszteletreméltó multra tekinthet vissza. Múlt hó 3-án lépett a kórház működésének harmadik esztendejébe. E napon a hadikórház önkéntes ápolónői búcsujáratot tartottak a mindenkor segítő szűz Mária kegyképéhez. Az évforduló a hadikórház sebesült katonái előtt is kedvessé és emlékezetessé tétetett. Szórakoztatásukra ozsonnával egy-

bekötött mozielőadás tartatott és közöttük szeretetadományok osztattak szét.

Lebegjen Isten áldása a jövőben is a hadikórház fölött, hogy Isten kegyelméből a sebesült katonáknak a jövőben is Bethesda-tava lehessen.

*

A pécsi Oltáregyesület kiállítása. Jún. hó 28-án nyílt meg a pécsi Oltáregyesület kiállítása, melyről a Központhoz alábbi jelentés érkezett:

Gróf Zichy Gyula megyés püspök úr reggel 1/2 8 órakor szentmisét mondott, mely alatt a hölgyek közösen járultak az Oltáriszentséghez. A szentmisét szentbeszéd követte, mikor is a főpásztor nagy örömét nyilvánította az egyesület lelkes és kitarító buzgalma fölött. A szentbeszéd után a tárgyat megáldva a kiállítást megnyitotta. A szép és gazdag kiállítás összehozásában a tagok vetélkedve fáradoztak. Az egyházi ruhák dúsan és izlésesen rendezett virágdíszletek között voltak elhelyezve.

Külön csoportot képezett egy teljes oltárfölszerelés, egyházi ruhák minden kellékeivel, a Julián-Egyesület Konviktus-kápolnája számára. Továbbá egy nagy csoport egyházi fehér ruha, melyet a magyar püspöki karnak ajánlott föl az egyesület a hadikápolnák részére.

Kiemelendő Zichy Gyula gróf püspök úr két értékes arany szentsegmutfő ajándéka. Stricher József apát-kanonok úr beteglátogató

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ „ egy példány teljes évi. utolsó „ „ „ „ régebbi	—0.25
Oltáregyesületi Útmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve	—0.60
„ „ füzve	—0.40
„ felvételi füzet	—0.06
„ érem ezüstkivitelben	2.60
„ „ aluminiumból	—0.90
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—0.06
Az Oltárszentség. Irta: Reviczky A.	—0.50
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	1.—
„ „ „ „ egy példány	—0.06
Jézusom Örömmöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	4.—
„ „ „ „ bőrk. aranyv.	3.50
„ „ „ „ vör. vág.	2.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—0.80
Fehér Liliom	—0.10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—0.34
„ gyermekeknek szalaggal	—0.40
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—0.50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—0.03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—0.04
„ „ „ „ 100 drb	3.—

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsa (Pest várm.) megrendelhetők az alábbi könyvek (a pénz előleges beküldése mellett vagy utánvétellel):

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv az oltáregyletek imakönyve, nyolcadik kiadás; 30 óra.

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	5 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	6 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal	8 „ — „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	10 „ — „

Japán papíron (az egész könyv — teljes tartalom mellett — egy ujjnyinál alig vastagabb):

Vászonkötés, vörösvágás	5 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	7 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	8 „ 50 „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	10 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „ — „

Liguori szent Alfonz

Üdvösség útja. (Elmélekedések.)
Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Walser—Varga-féle

Kis Örökimádás.

Tartalmazza az egész imaórákat megelőző általános részt. **Igen tetszetős új kiadás.**

K. Sávely Dezső rajzaival. — Arak:

Vászonkötés	2 K 50 f.
Chagrénbőrkötés, aranymet-szet	3 „ 50 „
Chagrénbőrkötés, vörösmet-szet	3 „ — „
Borjúbőr, aranymetset	5 „ — „

Walser—Varga-féle

Örökimádás imakönyv

Öregbetűs hetedik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál. K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	5 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	8 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	9 „ — „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre füzve	6 „ — „
Bőrkötés, bindre füzve, vörösvágás, tokkal	8 „ 50 „
Bőrkötés, bindre füzve, aranyvágás, tokkal	10 „ — „
Borjúbőr, bindre füzve, aranyvágás párnázva, kazettával	15 „ — „